

PIETER SCHOONJANS

BEKENTENISSEN

VAN EEN

ROKKENJAGER

ShopMyBook

© 2013 Pieter Schoonjans

Om niemands privacy te schenden, heb ik alle namen van personen, beroepen, plaatsen en dies meer veranderd en hier en daar de realiteit wat afgezwakt.

Dit boek draag ik op aan alle vrouwenvrienden, maar ook aan alle anderen, toch vooral aan Techie, Paul, Mark, Katrien, Sandra, Sven en Vince.

Met dank aan mijn goede vrienden Ludo en Filip.

Uniek

Elk mensenleven verloopt zo uniek dat elk levensverhaal je verstomd kan doen staan. Ieders verhaal is speciaal, maar soms twijfel je toch. “Hoe is het mogelijk?” vraag je je dan af, of zelfs “Is dit wel echt waar?”

Ik ga je nu het wedervaren vertellen van Filip Laurent en jij zal je meermaals afvragen of het wel mogelijk is wat je hier leest. “Bestaat dat soort mensen dan echt,” zal je misschien denken, “of fantaseert de schrijver hier maar wat?” Wat je nu gaat lezen, is wel degelijk het waar gebeurde levensverhaal van Filip Laurent. Hij heeft mij de toestemming gegeven om zijn levenswandel te boek te stellen op voorwaarde dat ik niemand bekend maak, ook hem niet, en dat ik ook niemands privacy schend. Filip heeft dit boek in manuscriptvorm gelezen en heeft mij zijn zegen gegeven om het te laten publiceren. Nu is het aan jou, in het besef dat de realiteit de fictie dikwijls overtreft.

De dienst

‘Hallo Pieter, ken je me nog?’ vroeg de man vriendelijk. ‘Wij hebben nog een tijdje naast elkaar gewoond in residentie Rozenhof, weet je nog?’

Ik moet zeker aan het dagdromen geweest zijn, want ik had hem niet zien aankomen. Ik keek omhoog vanuit mijn rieten zeteltje, een beetje tegen de zon in. Het was volgens mij nog maar goed half elf en al aangenaam warm op het terras van mijn stamcafé in Leuven. De man stak de hand uit en lachte. “Wie is die kerel ook weer?” vroeg ik me af en ik schudde zijn hand. ‘Ah ja, nu je het zegt, mijn oude buurman, Frank,’ gokte ik.

‘Nee, het is Filip!’ klonk het licht ontgoocheld, ‘Filip Laurent!’ En ineens produceerde mijn geheugen alles wat ik ooit over Filip had geweten. Alles was ineens aanwezig, maar erg veel was dat ook weer niet, ook al hadden we elkaar bijna elke dag in de gang van het appartement gekruist. De klassieke groet en de oppervlakkige burenbabbel, meer was er niet geweest, en toch wisten wij stiekem van elkaar dat wij er in die tijd ongeveer dezelfde hobby op nahielden.

Filip was de lieveling van de bewoners in onze residentie. Hij groette iedereen vriendelijk en sprak al eens over het weer of over het nieuws van de dag. Misschien hoopten de medebewoners wel dat hij eens iets meer over zichzelf zou lossen, want het was een publiek geheim dat Filip een echte rokkenjagerjager was. Geregeld kreeg hij vrouwen op bezoek en hoewel niemand met zekerheid wist wat ze bij hem kwamen zoeken, was iedereen er heilig van overtuigd dat hij ze stuk voor stuk opvrijde. Dat ze zijn appartement niet

kwamen schoonmaken, daarover bestond natuurlijk niet de minste twijfel. Ze waren altijd alleen, kwamen enkel 's avonds op bezoek en gingen meestal pas de volgende morgen weer weg. Meer details over het leven van Filip kenden wij niet. Zelfs wat zijn beroep was, wist bij ons geen mens. Filip was het mysterie van onze blok. Mysterie, nou ja, maar toch... Er werd dan ook veel over hem geroddeld en gespeculeerd.

'Mag ik je iets aanbieden?' onderbrak Filip mijn flashback, terwijl hij ondertussen plaats nam in het zeteltje recht tegenover mij.

'Eh, ja, graag! Koffie voor mij,' stemde ik meteen in. Ik was nog niet echt bekomen van de verrassing en tegelijk was ik nieuwsgierig, ik geef het toe. Mensenlevens boeien mij altijd, allemaal. "Zou het toeval zijn dat Filip hier zit of zou hij mij iets speciaals te vragen of te vertellen hebben?" vroeg ik me af. Ik was alleszins vastbesloten om hem uit te vragen, ik had tijd.

'Is dit je stamcafé, Pieter?' stak Filip van wal en hij deed teken naar de dienstster. 'Mogen wij twee kopjes koffie, alsjeblief?' En dan weer tegen mij: 'Kom je hier dikwijls?'

'Inderdaad, Filip, dit is al enkele jaren mijn stamcafé,' legde ik hem uit. 'Ik kom hier meestal twee keer per dag een kopje koffie drinken. Ik begin rond tien uur 's morgen, want de zaak gaat dan pas open, en de tweede

keer kom ik rond twee uur in de namiddag. En geloof het of niet, maar als ik daarna naar huis ga, trek ik meteen mijn bed in om er te mediteren tot ik in slaap val. Als ik om tien uur 's avonds nog niet slaap, dan neem ik een slaappilletje, maar meestal mediteer ik mij in slaap.'

'Heel speciaal,' wist Filip en ik verwachtte dat hij meer wou weten over het mediteren. Maar hij verraste mij. 'Als jij hier elke dag twee keer koffie komt drinken, Pieter, dan vraag ik me af hoe je erin slaagt om hier telkens terug te komen zonder ongelukken te begaan?' Ik wist niet wat ik hoorde. Waarom zou ik hier ongelukken begaan?

'Wat bedoel je eigenlijk, Filip?' vroeg ik verbaasd. 'Ik kom hier al vijf jaar en ik zou niet weten waarom ik hier iets ongepasts zou doen!'

'Wel, man, die dienst die onze bestelling zopas opgenomen heeft,' zei Filip en hij draaide met zijn ogen haar richting uit, 'ze heet Olga zoals je intussen zelf ook al wel zal weten, die is zo knap, zo vriendelijk en oh zo lief, dat ik al een erectie krijg als ik haar zie. Zij is mijn ultieme natte droom!'

Ik keek even rond of niemand hem gehoord had, want ik voelde mij een beetje plaatsvervangend beschaamd voor zijn onverwachte taalgebruik. "Wat een introductie," dacht ik en Filip ging enthousiast verder. 'Haar wil ik in bed krijgen voor ik sterf, anders zal ik onvoldaan van

deze aardbodem verdwijnen! Man, ik heb al met honderden vrouwen het bed gedeeld, maar die Olga daar, die slaat ze allemaal. En het lukt mij voorlopig niet om haar te verleiden, ik begrijp het niet echt. Af en toe kom ik heel speciaal vanuit Mechelen naar hier, alleen maar om bij Olga een kop koffie te drinken. Ik probeer dan een gesprekje met haar aan te knopen, eentje met een licht erotisch tintje, weet je wel. Maar “madame” wijst me telkens categoriek af en daarom vrees ik dat ze geen rokkenjagers duldt. Volgens mij is zij diep in haar binnenste trouwens een echte mannenhaatster, anders begrijp ik het niet. Ik weet goed dat zij gescheiden is en dat er momenteel geen man in haar leven is, want ik ben haar onlangs tegengekomen op een datingsite op internet. Geloof me vrij, het gebeurt niet zo dikwijls dat een vrouw mij afwijst, zeker niet als ze nog vrij is en als ik er mij terdege op toelag.’

“Wat een bluffer,” vond ik en ik had er al bijna spijt van dat hij bij mij was komen zitten. En toegegeven, tegelijk had hij ook mijn interesse gewekt, want vrouwen, daar val ook ik voor.

‘Interessant,’ kwam ik even tussen, maar Filip liep verder af: ‘Ik ken de vrouwen intussen al wel een beetje en de verleidingstrucjes zijn me ook niet vreemd. Ik gebruik ze haast elke dag en dikwijls krijg ik waar ik zin in heb: een leuk potje seks en een boeiend gesprekje met weer een andere vrouw. En dat is altijd het meepikken waard. Elke

vrouw verrijkt je leven op een of andere manier. En je hoeft echt geen jaren met een vrouw samen te leven om ze te leren kennen, tenzij je erop uit bent om ook haar negatieve kanten te achterhalen!’ Hij kon met moeite een triomfantelijk lachje onderdrukken en pauzeerde even.

Filip keek mij vragend aan alsof hij verwachtte dat ik hem gelijk zou geven, maar die kans kreeg ik niet eens. Hij doceerde verder. ‘Nee, die negatieve kanten hoef ik niet te kennen. Ik probeer gewoon van elke vrouw te genieten, zolang ze mij tussendoor ook maar toestaat om een kijkje te nemen achter haar masker en in haar diepste zielenroerselen. Ik zie graag vrouwen, ik geef om hen en ik houd van hen, maar samenleven, dat wil ik met niemand. Geen man die doorheeft hoe een vrouw in elkaar steekt. Omgekeerd is al even waar. Vrouwen maken mij nieuwsgierig en laten mij een andere wereld zien. Maar die Olga daar, die sluit mij uit haar wereld buiten en dat begint me danig op mijn zenuwen te werken. Als ik ergens mijn zinnen op gezet heb, dan wil ik dat ook graag hebben. A propos, zou jij eens een goed woordje voor mij willen doen bij haar? Jou vertrouwt ze allicht beter dan mij en ik zal je zeggen wat je haar moet vertellen over mij.’

Eindelijk was Filip ter zake gekomen, daar ging het dus om. ‘Ik wist niet dat jij filosoof geworden was,’ grapte ik en ik hield de boot af. ‘Loop je nu nog altijd achter de vrouwen, Filip? Jij bent toch ouder dan ik, je moet

vooraan in de zeventig zijn, als ik mij niet vergis. En dat goed woordje, dat mag je wel vergeten. Daar doe ik niet aan mee. Als jij Olga wil hebben, dan zal je dat in je eentje moeten zien te klaren.’

‘Een ogenblikje, mijnheer, mij niet ouder maken dan ik al ben, hé,’ spartelde Filip tegen. ‘Ik word volgende maand pas zeventig. En, als je het wil weten, ik heb nog evenveel behoefte aan seks als toen ik twintig was. Straffer nog, ik heb nu meer seks dan op mijn twintigste. Toen was ik nog te verlegen om een vrouw mee naar bed te vragen, nu houd ik mij voor niets of niemand nog in. Wat kan mij gebeuren? Vragen staat toch vrij, niet?’

En weer kreeg ik geen kans om te reageren, Filip bleef maar doorgaan. ‘Geloof me, in al de tijd dat ik achter de vrouwen loop, heb ik nog niemand gedwongen met mij mee te gaan of iets tegen haar zin te doen. Ik houd me ook ver van getrouwde vrouwen, van vrouwen die in een relatie zitten en van meisjes die nog geen zestien zijn. Ik probeer alle problemen te vermijden die mijn hobby met zich meebrengt. Ik zoek alleen wat eerlijk plezier op een veilige en fatsoenlijke manier. Zo heb ik bijvoorbeeld nog nooit gevrijd zonder condoom, zelfs al hebben heel wat vrouwen mij gesmeekt om dat rubberen ding achterwege te laten. Dat zou z gezegd hun libido temperen. Zij beweren dan dat zij de pil nemen en alleen naar bed gaan met mannen die zeker geen venerische ziekte hebben, laat staan dat ze seropositief zouden zijn,

of aids zouden hebben. Maar hoe kunnen zij dat weten? Nee, ik speel het spel zoals het hoort: veilig en oprecht. Het laatste wat ik wil, is een kind of een geslachtsziekte.’

‘En nu woon je dus in Mechelen, als ik je goed begrepen heb. Was Leuven je te klein geworden, dan?’ vroeg ik en ik voelde dat hij me te pakken had. En ik hem, want hij ging op mijn vragen in en eindelijk zou ik een beetje zicht krijgen op de mysterieuze Filip, dacht ik toch.

‘Ach, ik verhuis geregeld, kwestie van eens wat andere lucht op te snuiven en om na te gaan waar in Vlaanderen de beste vrouwen zitten. Soms denk ik er zelfs aan om daar eens een studie over te maken,’ schertste hij.

‘Het zou een boeiende studie zijn,’ opperde ik, ‘en jij zou zeker veel onderzoeksmateriaal kunnen aanleveren.’

‘Waarom ook niet, Pieter? Trouwens, ken jij beter speelgoed voor een man dan goed doorleefde seks?’

Ik schrok weer even, wat een macho. ‘Filip, je gaat me nu toch niet zeggen dat je de vrouw als speelgoed beschouwt!’

‘Op de keper beschouwd geniet ik van de vrouw toch het meest als ik wat met haar mag spelen, liefst tot ik er doodvermoeid bij neerval,’ flapte Filip eruit. ‘Wat komen wij hier anders doen dan wat plezier maken? Als je vanuit die instelling leeft, dan speel ik het liefst van al

met een attractieve vrouw. Onder “spelen” versta ik dan wel de hele waaier van mogelijkheden waarover de mens beschikt om zichzelf en de ander het leven wat aangenamer te maken en om van elkaar te genieten. Zelfs mijn ouders wisten dat al. ‘De duivel heeft ons met een aartsmoeilijk leven opgezadeld,’ zeiden ze, ‘maar gelukkig heeft God ons van een fantastisch seksapparaat voorzien zodat de mens zijn ellende tijdelijk kan vergeten of overstijgen.’ En mijn ouders waren diep katholieke mensen. Maar ze waren vooral nuchter, ruimdenkend en noemden de dingen zoals zij ze zagen en niet zoals hen door de Kerk was opgedragen. Mijn ouders wisten wat ze wilden en meenden wat ze zeiden.’

Het huwelijk

Intussen was Olga alweer langs geweest en zaten Filip en ik met een verse kop sterke koffie en een licht sigaartje even te bekomen van deze ongewone vernieuwde kennismaking. Ik mocht niet jaloers op hem zijn, maar hij zag er bijzonder verzorgd uit voor zijn leeftijd, pardon, onze leeftijd. Rank en rijzig en grijzig, dat ook, maar nauwelijks rimpels, kortom, een sportief uiterlijk en hij zou niet misstaan als model in de boekjes voor senioren en ja, zelfs “medioren.”

‘En ben jij intussen al getrouwd geraakt?’ vroeg Filip. ‘Ik meen me te herinneren dat jij indertijd druk naar een tweede vrouw op zoek was. En dat wilde toen niet zo best lukken. Of heb ik het verkeerd voor?’

‘Nee, nee,’ antwoordde ik. Die kerel wist meer van mij dan ik besepte. ‘Dat klopt. In feite deden wij toen ongeveer hetzelfde, maar vanuit een andere invalshoek en met een ander doel. Mijn eerste vrouw had mij aan de deur gezet en ik wilde absoluut een andere om mee samen te leven. En jij was niet echt op zoek naar een vrouw om lief en leed mee te delen, maar eerder om wat mee te spelen, als ik je goed begrepen heb.’

‘Als je het mij vraagt, Pieter, dan was jij toen veel te serieus bezig,’ vond Filip, zonder dat ik eigenlijk naar zijn mening gevraagd had. ‘Jij was volgens mij veel te conservatief en ik volgde gewoon mijn gevoelens en liet mijn mannelijke natuur zijn gang gaan. Ik zie graag vrouwen en ik heb nog liever seks met hen. Een leuk gesprek poedelnaakt in bed doet ook wel deugd en ik heb veel geleerd in bed. Waarom zou ik de straat op gaan, als de vrouwen me thuis alles in bed komen vertellen? Ik heb dokters en advocaten in bed gehad, allemaal vrouwen wel te verstaan, politici en weduwen ervan, kunstenaressen, waarzegsters, verpleegsters, psychiaters, directrices, ja zelfs twee nonnen, twee negerinnen, een paar vrouwen uit Tibet en Nepal. Die hebben mij het boeddhisme bijgebracht. De beste vrouw die ik ooit gehad heb, was

een roodharige Russin, een filosofe, die hier in Leuven kwam doctoreren. In het Engels wel te verstaan. Met haar heb ik zelfs een tijdje samengewoond. Wat mij in de vrouw dan zo sterk aanspreekt? Alles en niet alleen haar uiterlijk. Ik wil haar ook horen vertellen over haar leven, over haar vreugde en verdriet, over haar plannen en verlangens, kortom over alles wat haar ziel tje beroert. Maar ben jij er beter aan toe, Pieter? Heb jij intussen de vrouw van je dromen gevonden?’

‘Ja, toch wel, Filip,’ en ik was blij dat ik even over mezelf mocht vertellen, want we hadden de klassieke kennismakingvragen overslagen, zo realiseerde ik mij. ‘Ik ben intussen al dertig jaar gelukkig getrouwd met een Filipijnse lerares en heb me dat nog geen seconde beklaagd.’

‘Fijn voor jou, Pieter, en ik wil je geloven, maar zeg eens eerlijk, mis je soms de tijd niet dat je naar je tweede vrouw op zoek was en bijna zoveel vrouwen over de vloer kreeg als ik? Was dat niet wat avontuurlijker dan de sleur van een huwelijksleven?’

‘Wel, Filip,’ antwoordde ik eerlijk, ‘ik geef toe dat ik soms heimwee heb naar die drie jaren waarin ik op zoek geweest ben, en toch zou ik mijn vrijgezellenleven van toen niet willen ruilen voor het leven dat ik nu leid met Myriam, mijn tweede vrouw. Wij zijn echte soul mates. Wij zijn altijd samen en maken nooit ruzie. Wij

respecteren elkaar, we zien elkaar graag en doen al wat we kunnen voor elkaar. Wat zou je nog meer willen? Maar natuurlijk droom ook ik er nog wel eens van, net als elke andere man, vermoed ik, om eens een andere vrouw in mijn armen te sluiten. Het is al lang geweten dat monogamie niet overeenstemt met de wil, de drang, het verlangen, ja zelfs niet met het instinct van de mens. Maar ja, onze maatschappij is nog niet rijp voor een alternatieve formule. Ik doe wel voort zoals ik bezig ben, tot de dood ons scheidt. En ik hoop dat dat nog lang mag duren.'

Jong geleerd

'Ach, Pieter, als je het mij vraagt, dan is een mens niet veel meer dan het product van zijn opvoeding,' poneerde Filip nogal clichématig. 'Jij bent anders grootgebracht dan ik, met andere principes en verwachtingen en daar begint en eindigt alles mee. Ik ben geboren hier in Leuven en heb er van mijn ouders een heel vrije opvoeding meegekregen. Taboes bestonden thuis niet, ook niet wat seks betreft. Om je één voorbeeld te geven: toen mijn zus en ik begonnen te puberen, kregen we beiden condooms toegestopt. Ik stak de mijne in mijn portefeuille en mijn zus de hare in haar handtas. In de badkamer stond een pot met condooms, voor het geval we door onze voorraad heen zaten. En geloof me, die pot

werd regelmatig en stilzwijgend bijgevuld door onze ouders. En niemand vroeg waar en bij wie we die condooms hadden gebruikt.

Aan seksuele voorlichting ontbrak het ons thuis al evenmin. Onze ouders vertelden ons alles over seks wat ze er zelf over wisten. En dat was heel wat. Het enige wat ze ons oplegden was dat we nooit mochten vrijen zonder condoom. Zo wilden zij ons behoeden voor geslachtsziektes en voor kinderen. Volgens hen was het trouwens absurd om zelf nog kinderen te verwekken, terwijl er zoveel sukkeltjes ronddolen in de wereld. Als wij dan toch absoluut kinderen wilden, dan moesten wij er daar maar een paar van adopteren, vonden zij.

En daar liep ik dan, rond de jaren “60” moet het geweest zijn, met een paar condooms in mijn zak, zonder dat ik een meisje had. Het zal bij jou niet anders zijn geweest, Pieter, of ben jij voor je zestiende wel ooit van de grond geweest?’ vroeg Filip.

Ik had met stijgende verbazing zitten luisteren. ‘Ik ben geboren in de buurt van Leuven, maar toen wij jong waren, werden in ons dorp jongens en meisjes altijd en overal van elkaar gescheiden. Onderweg naar school moesten de jongens aan de rechterkant van de weg lopen en de meisjes aan de linkerkant. Wij hadden een meisjesschool en een jongensschool, die ver uit elkaar lagen, zodat wij elkaar niet voor de voeten zouden lopen.

In de kerk, iedereen ging toen elke zondag nog trouw naar de mis, moesten de vrouwen aan de linkerkant zitten en de mannen aan de rechterkant. Zelfs op feestjes werden jongens en meisjes zoveel mogelijk van elkaar gescheiden. Als je bij ons een meisje wilde leren kennen, dan moest dat stiekem gebeuren. Op een andere manier raakte je onmogelijk aan een lief.’

‘Gelukkig is dat bij mij anders gelopen,’ glunderde Filip. ‘Mijn zus, Ilse, is maar één jaar jonger dan ik en haar vriendinnen, meestal klasgenootjes, kwamen thuis geregeld over de vloer. Mijn ouders waren zo wijs om zich dan terug te trekken en ons alleen te laten, in de hoop dat wij elkaar op die manier op zijn minst toch al wat beter zouden leren kennen.

En dan gebeurde het dat Diane, de beste vriendin van mijn zus, verliefd werd op mij. Alleen wist ik dat zelf niet, maar dat zou niet lang duren. Terwijl Diane voordien alleen bij ons op bezoek kwam als ze er zeker van was dat mijn zus thuis was, kwam ze later vooral als ze wist dat mijn zus “niet” thuis was.

Op een keer, heel onverwacht, vroeg Diane me of ik ooit al een meisje had gekust. ‘Een tongkus natuurlijk,’ voegde ze er meteen aan toe. Ik werd zo rood als een tomaat en wist niet hoe ik me moest gedragen. ‘Ik zie het al,’ zei Diane, ‘je bent nog niet ingewijd.’

Meteen daarop vroeg ze: ‘Mag ik het je leren? Meisjes kussen is leuk hoor!’ Zonder mijn antwoord af te wachten, greep ze me vast, kuste me op de mond en wriemelde haar tong tussen mijn tanden. Mijn eerste tongkus was een feit. Hoewel ik er niet zo van genoten heb als dat later het geval zou zijn, was ik toch al blij dat ik die ervaring had mogen opdoen. Alle begin is moeilijk, hoewel, echt moeilijk was dat nu ook weer niet. Ik hoefde mij alleen maar te laten gaan en ik moest goed onthouden wat Diane in mijn mond uitgespookt had, zodat ik dat de volgende keer zelf kon doen, maar dan in omgekeerde richting, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Nadat Filip me zijn eerste stap naar de “liefde” had uitgelegd, viel er een lange stilte. Hij liet zijn hoofd wat voorover zakken, terwijl hij ongetwijfeld in gedachten die eerste kus nog eens overdeed. ‘Weet je, Pieter,’ richtte hij zich plots op, ‘daar en toen is mijn carrière als vrouwengek begonnen. Ik wist niet dat het allemaal zo gemakkelijk ging en dat het daarenboven zo’n een deugd deed. Het was een mijlpaal in mijn leven, de ommekeer die mijn liefdesleven op gang trok en al vlug in een stroomversnelling deed terechtkomen. Dat verliep zo.’

Diane had lopen opscheppen bij haar vriendinnen dat zij als eerste de broer van Ilse had gekust. En wat had je verwacht? Die vriendinnen kwamen me nadien opzoeken en maakten er een sport van om zich door mij te laten vertroetelen en later zelfs te laten ontmaagden. Het werd

zo erg dat mijn zus jaloers op mij werd omdat ik opeens zoveel aanbidsters had en zij niet.

Op een dag vroeg Ilse mij zelfs of ik ervoor wilde zorgen dat mijn vrienden haar het hof zouden komen maken, net zoals haar vriendinnen dat met mij deden. Ik deed mijn best, had daar zelfs niet eens zoveel moeite mee, en zo kwam het dat mijn zus op haar beurt al vlug meer dan genoeg aanbidders had. Ze was er mij ook uitermate dankbaar voor, dat moet gezegd. En onze ouders? Die zorgden voor de nodige condooms en lieten ons begaan. Ik geef het toe, ze waren ongewoon vooruitstrevend voor die tijd, denk ik toch. En jij, Pieter,' onderbrak Filip zijn uiteenzetting, 'had jij ook een zus met veel hitsige vriendinnen?'

'Had ik die maar gehad, dan was ik allicht niet tot mijn twintigste maagd moeten blijven,' bekende ik met enige spijt in mijn hart. 'Ik was kind alleen en mijn ouders waren streng en preuts. Ze hebben mij nooit ook maar de minste seksuele voorlichting gegeven en van condooms was al helemaal geen sprake. Ik heb het allemaal zelf moeten uitzoeken, op een vrij kinderachtige manier zelfs. Dat ging zo.

Trouwen in bed

Tot mijn twintigste ben ik op internaat geweest bij de paters Markelieten in Maasrode en speelde ik zelfs met de gedachte in hun kloosterorde in te treden. Toen ik twintig was, heb ik de knoop doorgehakt. Ik besloot de paters te verlaten, maar ik had niet meteen een alternatief. Waar moest ik naartoe? Terug naar mijn ouders, daar was geen denken aan, maar er was geen andere oplossing. En dus ging ik maar weer bij hen inwonen, zeer tegen mijn zin. Zij behandelden mij nog steeds als een klein kind, even streng als voor ik op internaat werd gezet. Daarom wilde ik zo snel mogelijk trouwen, alleen maar om thuis weg te zijn. Maar met wie? Ik had tot dan toe nog nooit met een meisje gesproken.

Gelukkig woonde er toen bij ons in de buurt een meisje op wie ik eigenlijk al een tijdje stiekem een oogje had. Magda was haar naam. Zij had een lange paardenstaart van kastanjebruin haar, ik weet het nog goed. Ik wist dat zij bij de nonnen op internaat geweest was en misschien trok dat me wel in haar aan. Maar hoe raakte ik nu met haar getrouwd? Ik was immers nog nooit in haar nabijheid geweest, laat staan dat ik al met haar had gesproken, hoogstens misschien al eens dag gezegd of geknikt. Dan maar meteen recht op mijn doel af, ik kende immers geen andere weg. Wie zou het me trouwens

bijgebracht hebben? De paters? Die hebben mij alleen leren bidden. En mijn ouders? Die waren daar veel te preuts en extreem conservatief voor. Dus deed ik het maar zo.

Op een zondag wachtte ik Magda op toen ze naar de mis ging. Zodra ze mij tot op een paar meter genaderd was, stak ik, erg onbeholpen, van wal en stotterde ik: ‘Magda, mag ik je eens iets vragen?’

‘Maar natuurlijk, Pieter,’ antwoordde ze. ‘Jij mag me vragen wat je maar wil.’ Wat een geruststelling. Ik fleurde er zowaar van op. Maar meteen daarop was ik al terug één en al spanning. Magda was naast mij komen lopen, ook al mocht dat toen in feite niet, zoals ik eerder al zei. Ik was zo verlegen dat ik haast zou vergeten hebben wat ik haar wilde vragen. Zwijgend liepen wij een eindje naast elkaar. Als Magda me niet zelf gevraagd had wat ik haar dan wel had willen vragen, dan hadden we zeker al in de kerk gezeten, zonder dat ik nog iets gezegd zou hebben, zo gespannen was ik.

‘Of jij met mij zou willen trouwen, Magda?’ Het was eruit en tot mijn verbazing hoefde ik niet lang op haar antwoord te wachten.

‘Maar natuurlijk wil ik met je trouwen, Pieter. Ik wacht al lang op die vraag van jou.’

Toen was ik helemaal van streek, wie had daar van durven dromen. ‘Willen wij deze namiddag trouwen?’ stelde Magda voor. ‘Mijn ouders zijn dan alle twee weg. Ze gaan een tante van mij bezoeken, die zwaar ziek in het ziekenhuis ligt. Het schijnt dat ze stervende is, niets meer aan te doen. Ik ga niet mee, ik wil dat niet zien, ik kan er niet tegen. Maar deze keer komt dat dus goed uit. Nu hebben wij ons huis voor ons alleen en kunnen we daar vandaag nog trouwen als jij dat wil. Je mag nog kiezen waar. Ofwel in mijn bed, maar dat is maar een eenpersoonsbed, ofwel in het bed van mijn ouders, dat is uiteraard een tweepersoonsbed. Aan jou de keuze.’

“Ben ik aan het dromen? En trouwen in bed, wat is dat nu voor nonsens?” dacht ik bij mezelf. Ik wilde Magda niet kwetsen en dus merkte ik gewoon op dat ze er toch wel een eigenaardige opvatting over huwen op nahield.

‘Maar Magda toch. Wat je nu zegt. Trouwen, dat doe je toch niet in bed. Dat doe je in de kerk en op het stadhuis. Daar heb je een pastoor en een schepen of burgemeester voor nodig. Die kan je toch moeilijk in je slaapkamer uitnodigen. Sorry, maar ik begrijp echt niet waarover jij het hebt.’

‘Heb jij dan nooit godsdienstles gehad bij de paters?’ vroeg Magda verwonderd. ‘Volgens de leer van de katholieke Kerk, zo hebben de nonnen mij dat toch aangeleerd, trouw je niet in het gemeentehuis, ja zelfs

niet in de kerk. Trouwen doe je op het ogenblik dat je voor het eerst betrekkingen met elkaar hebt, waar dat ook gebeurt. Dus, als jij het goedvindt, dan mag je mij vanmiddag om twee uur bij mij thuis komen trouwen. Dan is de kust zeker veilig. Mijn ouders vertrekken om half twee naar de kliniek. Zij moeten een uur rijden om daar te geraken. Dan nog eens een uur om terug thuis te komen. En ze zullen op zijn minst wel een uurtje bij mijn tante blijven ook, dus vóór vijf uur zijn die zeker niet terug. En zo hebben wij dus vanmiddag al de tijd om uitgebreid te trouwen. Naar de kerk en het gemeentehuis gaan we later wel eens. Dat regelen we wel, samen met onze ouders.’

Die zondagnamiddag, 25 augustus 1963, zijn Magda en ik in het bed van haar ouders getrouwd. Hoe we ons moesten uitkleden, dat wisten we al. Maar voor de rest was het zoeken. Stuntelig en onbeholpen, dat is nog zachtjes uitgedrukt, maar gelukkig helpen de natuur en je eigen instinct je daar wel een handje bij. Maar dan! Dat was schrikken, zeg.

Zodra ik bij Magda binnendrong, begon ze zowaar te bloeden. We raakten alle twee bijna in paniek natuurlijk, niet wetende wat er gebeurd was en nog minder wat we moesten doen. Wat hadden wij in hemelsnaam toch misdaan? Uiteindelijk begon het Magda te dagen.

‘Dat zal een tussentijdse bloeding zijn,’ zei ze. ‘Het gebeurt me wel meer dat ik tussen twee maandstonden in wat bloed verlies. Niets om van wakker te liggen, Pieter. Zet onze trouwpartij maar voort.’

‘Maar wat doen we met dat bloed op het laken?’ vroeg ik benauwd.

‘Trek je dat maar niet aan,’ suste Magda mij. ‘Ik weet van niets. Mijn ouders moeten maar zien uit te vissen waar dat bloed vandaan komt. Trouwens, de kans is erg klein dat ze aan mij zullen denken als ze die bloedvlek zien, want ik kom nooit in hun kamer. Dat is bij ons een ongeschreven wet, maak je daar maar geen zorgen om.’

Verder stelde onze trouwpartij bitter weinig voor. De rest van de tijd hebben wij ons zitten afvragen wat haar ouders van die bloedvlek zouden denken. Maar we waren dan toch getrouwd, daar waren wij intussen allebei van overtuigd. Volgens Magda me later vertelde, hebben haar ouders inderdaad nooit met ook maar één woord over dat bloed gerept. Bang geweest voor niets, dus.

Sinds die dag zochten Magda en ik elkaar geregeld op en beschouwden wij ons als getrouwd. Wij waren in het reine met ons geweten en dat volstond. Natuurlijk werd er in ons dorp over ons geroddeld, maar dat deerde ons niet. Wij leefden sinds die bewuste zondag alleen nog in functie van elkaar en zagen elkaar zo dikwijls mogelijk, maar dan altijd op plaatsen waar men ons niet

gemakkelijk zou vinden of zoeken, zoals op het kerkhof bijvoorbeeld. Wie gaat daar 's avonds nu naar levenden zoeken?

Na een paar maanden stiekem gedoe, besloten Magda en ik onze ouders te vragen of wij met elkaar mochten trouwen. Wonder boven wonder gingen ze er alle vier zonder tegenstribbelen mee akkoord. Dat hadden we niet verwacht. Ze wilden alleen weten waar wij zouden gaan wonen na onze trouwdag. Mijn ouders wilden dat wij bij hen zouden intrekken en de ouders van Magda wilden dat ik bij hen zou komen wonen. Omdat geen van ons beiden zin had om bij de ouders in te trekken, besloten Magda en ik om ons een huisje te huren in Leuven, kort bij ons werk. En zo was ook dat probleem weer van de baan.

De ellende begon al snel na ons huwelijk. Hoe het kwam, is mij nog altijd niet duidelijk, maar Magda en ik kwamen totaal niet overeen. Als zij wit wilde, dan wilde ik zwart. Omgekeerd was al even waar. Grijs, zoals dat in de beste huwelijken wordt geaccepteerd, kenden wij niet. Compromissen sluiten, leek niet in onze aard te liggen. Voor het minste maakten wij ruzie. Wij hebben alles geprobeerd om daar verandering in te brengen, maar het is ons niet gelukt. Wij hebben psychiaters, psychologen, paters en nonnen ingeschakeld om ons te helpen, we zijn zelfs in huwelijks therapie gegaan. Het hielp allemaal niet. Gelukkig hadden wij vooraf al besloten om geen kinderen te krijgen, anders waren die de dupe van de